

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 17849/2022
30.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Зорана Хаџића, Весне Субић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Стамбене заједнице у Врању, чији је пуномоћник Ратко Иванов, адвокат из ..., против туженог Града Врања, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1787/21 од 22.08.2022. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1787/21 од 22.09.2022. године, у седници одржаној 30.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1787/21 од 22.08.2022. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1787/21 од 22.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1787/21 од 22.08.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж 1787/21 од 22.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2331/20 од 02.08.2021. године, ставом 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да изврши демонтажу и уклони антену – сајлу са објекта стамбене заједнице у Врању, у улици ... број ..., која се налази на кп. .. к.о. Врање 1, која сајла је анкерисана за димњак у његовом горњем делу испод бетонске капе, на тај начин што ће преко надлежних служби Града Врања предузети мере за заштиту животне средине обуставом саобраћаја моторних возила и пешака у улици ..., уклањањем свих возила испод шасије и да демонтира сајлу тако што ће исту откачити са штендера стамбеног објекта – димњака вишепородичне стамбене зграде солитер „...“ и објекта дома културе. Ставом 2. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова овог парничног поступка исплати износ од 125.140,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Виши суд у Врању је, пресудом Гж 1787/21 од 22.08.2022. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 1787/21 од 22.09.2022. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у

Врађу П 2331/20 од 02.08.2021. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је чинидба ради отклањања извора опасности а побијана одлука донета је применом одговарајућих одредби материјалног права. Указивање ревидента на учињену битну повреду одредаба парничног поступка је без утицаја на одлучивање, имајући у виду да то није разлог за изјављивање посебне ревизије, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Одлучивање о приговору недостатка пасивне легитимације зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету, при чему ревидент, уз ревизију, није приложио другачије одлуке суда у предметима са чињеничним стањем као у овој парници, у смислу постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

На основу члана 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбу ради чинидбе тужилац је поднео 02.03.2018. године, а вредност предмета спора је 4.000,00 динара па је поступак вођен по правилима за поступке у споровима мале вредности.

Имајући у виду да је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у ком је, на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, искључено право на изјављивање ревизије, следи да је ревизија туженог недозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић